Jēzus Draudzes DZĪVE

Neaizmirstiet labu darīt un dāvanas dot, jo tādi upuri Dievam labi patīk. /Ebr 13:16/

Nr. 117/10, 2013

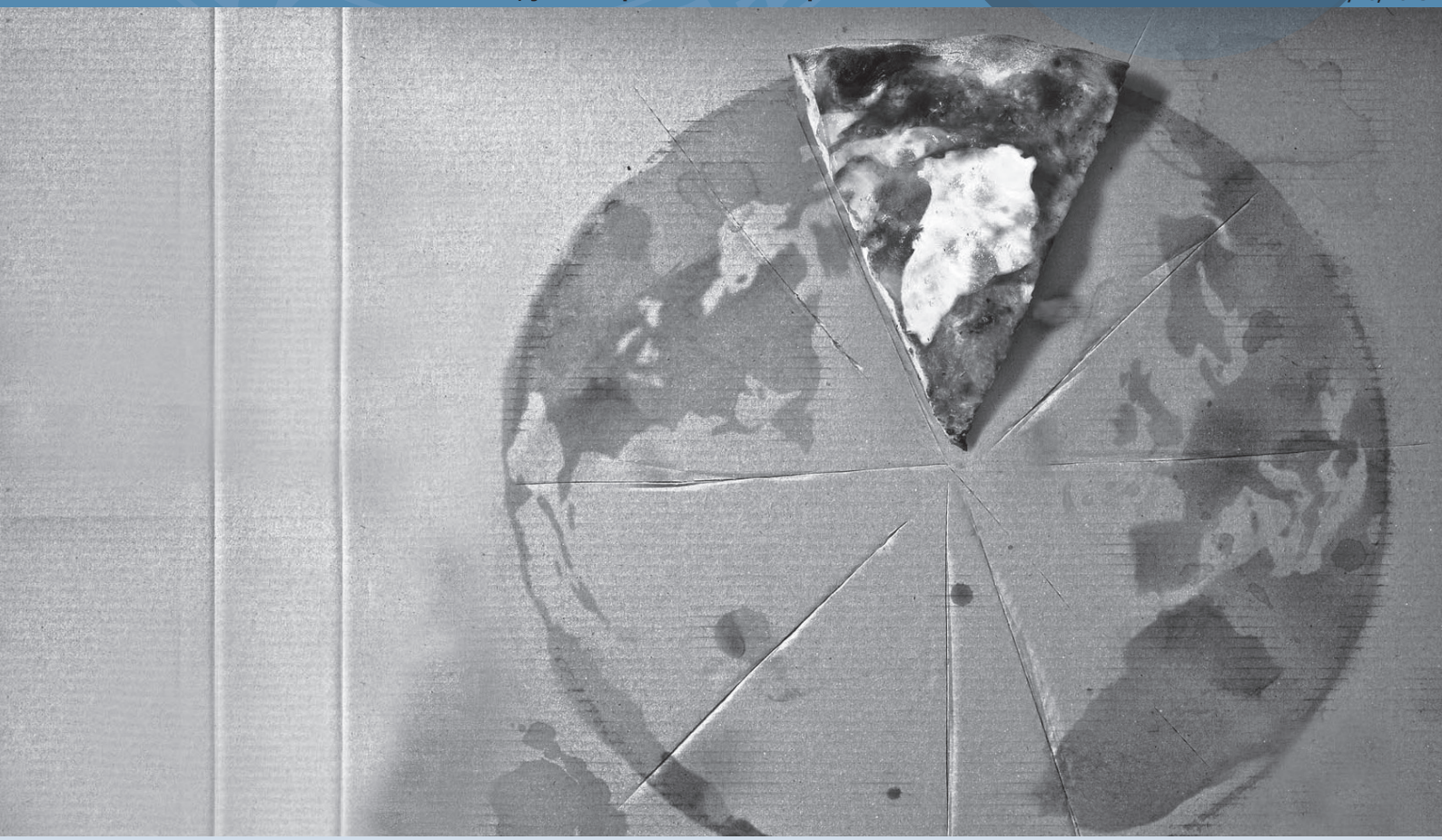

Jēzus ir izpratnes un gudrības avots arī īpašuma un mantas jautājumos.

Kāds cilvēks reiz iedomājās, ka Jēzus taču varētu būt itin labs šķīrējtiesnesis viņa mantojuma lietā. Uz to Jēzus viņam atbildēja: „Cilvēk, kas mani ir iecēlis jums par tiesnesi vai mantas dalītāju?" Pēc tam Jēzus šim cilvēkam paskaidroja, kādai vajadzētu būt attieksmei pret laicīgo mantu: „Pielūkojiet, sargieties no jelkādas mantrausības. Pat pārpilnībā cilvēks nedzīvo no tā, ka viņam daudz kas pieder."

Problēma nav tajā, ka tev pieder manta un nauda. Problēma ir tavā sirdī, ja tā kāro iegūt arvien vairāk un vairāk. Tad sirds pazaudē dievišķo mieru un brīvību, kļūst sasaistīta un nebrīva. Dzīvi tās vienreizīgajā skaistumā tu izdzīvo ar prieku tāpēc, ka Dievs tev to ir dāvinājis, nevis tāpēc, ka tev ir prāvs noguldījums bankas kontā.

„Cilvēks nedzīvo no tā, ka viņam daudz kas pieder," saka Jēzus. Laimīgu dara Kristus tuvums, nevis laicīgās mantas tuvums. Nu ko, tad laicīgās mantas ziņā labāk būt nabagam? Nē. Tu drīksti būt pat ievērojami bagāts. Būtiskais jautājums vienmēr būs šis: kam pieder tava sirds – Kristum vai mantai? Aktuāls vienmēr būs arī jautājums: ja esi bagāts, ko tu ar šo bagātību dari?

Manta ir, lai to lietotu. Un neiztikt arī bez domāšanas, kā to pareizi lietot. Jēzus reiz stāstīja par bagātu vīru, kuram biznesā bija labi veicies. Līdzekļu nu bija tik daudz, ka nebija, kur tos novietot. Ko tagad darīt? Paskaties pa labi un pa kreisi: ir tik daudz vajadzību, kur tava nauda var kalpot, – nogādāt Dieva Vārdu pie cilvēkiem, palīdzēt trūcīgajiem, atvieglot ciešanas slimajiem. Tās ir tikai dažas no iespējām. Bet nē. Vīrs, par kuru Jēzus stāstīja, izvēlējās citu ceļu: „Es darīšu tā – nojaukšu savus šķūņus un uzcelšu lielākus, un tur savākšu visu labību un citus labumus. Un savai dvēselei es sacīšu: tev ir daudz labumu iekrāts uz ilgiem gadiem; atpūties, ēd, dzer un līksmo!" Visu sev. Visu savam labumam. Tas ir ļoti slikts princips. Ja kāds ir nolēmis panākt to, lai sirdī nekad nebūtu gaiša prieka, tad lai viņš izmanto šo principu. Rezultāts būs tieši tāds, kādu viņš vēlas. Šī principa ievērošana vienmēr beidzas ar to, ka reiz dzīve ir galā un vienā mirklī ļoti aktuāls kļūst jautājums: kāds ir ieguvums?

Dieva princips ir gluži cits – kalpojošā mīlestība, dalīšanās ar citiem svētībās, ko Dievs devis, atvērtība citu vajadzībām. Šo principu pāri plūstošā mērā īstenoja Jēzus. Viņš atdeva sevi visu, lai kalpotu mums. Šajā kalpošanā mēs sastopamies ar prieka pilnību.

Naudu un mantu kapā līdzi nepaņemsim. Ja tā, tad kāpēc nelietot visu tā, lai sirds nebūtu tam pieķērusies, bet būtu brīva un priecīga Kristū?

Svētību vēlot,
mācītājs Erberts Bikše

OKTOBRIS

P	O	T	C	P	S	Sv
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

Svētdien, 6. oktobrī, plkst. 10.00 - Pļaujas svētku dievkalpojums

VIENS NO MUMS

ONE OF US

EIROPAS PILSOŅU INICIATĪVA "ONE OF US"

www.oneofus.eu/lv

"Tāpat arī ticība, ja tai nav darbu, tā pati par sevi ir nedzīva." Jēkaba vēstulē 2:17 rakstītais mudina mūs ticību un Evaņģēlija vērtības apliecināt arī darbos. Īsi pastāstīšu par kādu Eiropas mēroga darbu, kurā ir aicināti piedalīties visi, kam astoņpadsmitā dzimšanas diena nesen vai jau senāk nosvinēta.

Vēl līdz 1. novembrim visā Eiropas Savienībā turpinās parakstu vākšana, lai ES likumdošanā stiprinātu cilvēka dzīvības aizsardzību, sākot no ieņemšanas brīža. Eiropas pilsoņu iniciatīva "Viens no mums" ikvienu pilngadīgu Latvijas pilsoni aicina parakstīties par to, lai:

1) no ES līdzekļiem netiktu finansēti zinātniski pētījumi, kuros cilmes šūnu iegūšanai tiek nogalināti cilvēka embriji;

2) no ES līdzekļiem netiktu līdzfinansēti aborti Āzijas, Āfrikas un Latīņamerikas valstīs.

Kopš parakstīšanās sākuma Latvijā ir savākti 3940 paraksti, taču ir jāsavāc vismaz 6750. Arī mēs, Jēzus draudzes māsas un brāļi, esam aicināti iestāties par dzīvības svētuma sargāšanu.

Mūsu draudzes kancelejā parakstīties varēs līdz 1. novembrim. Parakstīties var arī elektroniski vietnē *http://www.oneofus.eu/lv/.* Atcerieties: ja esat jau parakstījies elektroniski, jūs nedrīkstat parakstīties vēlreiz rakstiski! Parakstoties ir jānorāda pilsonība (Latvijas), pilns personas kods un dzimšanas datums. Novembra sākumā paraksti tiks iesniegti Centrālajai vēlēšanu komisijai, lai tos apkopotu. Lai uzzinātu vairāk par to, kāpēc kristieši nedrīkst atbalstīt cilmes šūnu pētniecību, noskatieties video lekciju kustības "Luterāņi dzīvībai" tīmekļa vietnē *http://luteranidzivibai.lv/post-format-video/cilmes-sunu-izpete-un-klonesana/.*

Jēzus saka: "Kamēr Es esmu pasaulē, Es esmu pasaules gaisma" (Jņ 9:5). Arī mēs esam aicināti būt Gaismas nesēji. Mūsu katra paraksts, atbalstot iniciatīvu "Viens no mums", ir Patiesās Gaismas stars mūsdienu Eiropā un Latvijā.

Jurģis Klotiņš

NIKE RIGA RUN

NIKE RIGA RUN, JĒZUS DRAUDZE UN SENIORI

Šogad *Nike Riga Run* – lielākais sporta labdarības pasākums Latvijā – notika ceturto reizi. Šo četru gadu laikā *Nike Riga Run* ar devīzi „Palīdzi skrienot!" ir izaudzis arī par lielāko sporta labdarības pasākumu Baltijā. Tas pulcē aizvien vairāk sportiski noskaņotu cilvēku, kuri piedaloties piepilda kāda bērna sapni par pilnvērtīgu dzīvi. Iegūtie līdzekļi tiek izmantoti, lai palīdzētu bērniem ar kustību un sirds darbības traucējumiem.

Jēzus draudzes komanda šajā sporta un labdarības pasākumā piedalījās jau otro gadu. Šoreiz tie bija 35 palīdzēt un sportot gribētāji visās disciplīnās: 5 komandas, kas piedalījās 4 x 2,5 km stafetes skrējienā, un 15 individuālie dalībnieki skrituļošanā, skriešanā un nūjošanā, kas katrs savā disciplīnā pieveica 10 km. Kopā mūsu draudzes dalībnieki bija otra lielākā komanda, un tā cēli nesa nosaukumu „Rīgas Jēzus evaņģēliski luteriskā draudze".

Aktīva gatavošanās šim 18. augusta notikumam notika jau kopš pavasara. Īpaši jāpiemin ilggadējā draudzes diakonijas vadītāja Līvija Putāne, kura atsaucās aicinājumam piedalīties un apmeklēja gandrīz visus treniņus Mežaparkā, kas nemaz nav tuvu viņas dzīvesvietai. Treniņi notika divas reizes nedēļā, un ne katrs spēja atrast motivāciju tos apmeklēt. Līvija, par spīti saviem gadiem, treniņos startēja tuvu pirmajām rindām, turklāt ar tādu sparu, ko varētu vēlēties daudzi jaunāki cilvēki.

Pasākuma treniņu laikā notika arī daži tematiskie treniņi, un Līvija, kas pa dienu vēl nezināja, kā saposties uz retro treniņu, vakarā jau bija ieradusies īstā retro stilā. Līvijai Putānei treniņos pievienojās arī Ināra Meldere, un pasākuma dienā abas nūjoja 10 kilometrus. Droši varam teikt, ka nav svarīgi, cik mums gadu, galvenais ir motivācija.

„Skrējēji stadionā gan visi skrien, bet tikai viens dabū goda algu. Skrieniet tā, ka jūs to dabūjat." (1Kor 9:24)

Būtu patiess prieks, ja turpmāk šajā pasākumā no mūsu draudzes piedalītos vēl vairāk sportot gribētāju. Palīdzēsim mazajām sirsniņām kopā!

Kārlis Liepkauls

Kas, jūsuprāt, ir diakonija?

„Tā organizē, koriģē un sistematizē darbu, kas saistīts ar draudzēm. Organizē mācības – Alfa kursu, Bībeles studijas, mājas grupiņas." (Baiba)

„Palīdzība vecākiem cilvēkiem. Garīgā, materiālā palīdzība." (Sandra)

„Kaut kas saistīts ar baznīcu." (Laima)

Tā domā cilvēki no malas, bet kā ir patiesībā?

Diakonija Latvijas ev. lut. Baznīcā (LELB)

Jau no pašiem kristietības pirmsākumiem draudzēm bija noteikts uzdevums: rūpes par savu draudzes locekļu garīgajām un materiālajām vajadzībām, kā arī par to cilvēku vajadzībām, kuri draudzēm nepieder.

Diakonija vienmēr ir bijusi un ir visu kristiešu aicinājums un uzdevums un visas draudzes kopīgā atbildība. Tajā pašā laikā Baznīca ir aicinājusi arī atsevišķas personas diakoniskā kalpošanā un uzticējusi tām īpašus uzdevumus.

Draudzes ir Dieva aicinātas un cenšas dzīvot saskaņā ar mīlestības bausli, tādēļ ir būtiski saredzēt, ka likstas un grūtības, kas skārušas daļu draudzes, attiecas uz visu draudzi. Tāpēc diakoniskā aprūpe ir daļa no draudzes dzīves. Tā kļūst par veidu, kā izteikt mīlestības sadraudzību Kristū (sk. vēl „LELB diakonijas programma", „Svētdienas Rīts", 1999).

Jo Es biju izsalcis un jūs esat Mani paēdinājuši; Es biju izslāpis un jūs esat Mani dzirdinājuši; Es biju svešinieks un jūs esat Mani uzņēmuši. Es biju pliks un jūs esat Mani apģērbuši; Es biju slims un jūs esat Mani apmeklējuši; Es biju cietumā un jūs esat nākuši pie Manis. Tad taisnie atbildēs Viņam un sacīs: Kungs, kad mēs esam Tevi redzējuši izsalkušu un Tevi paēdinājuši? Vai izslāpušu un Tevi dzirdinājuši? Kad mēs esam Tevi redzējuši kā svešinieku un Tevi uzņēmuši? Vai pliku un Tevi apģērbuši? Kad mēs esam Tevi redzējuši slimu vai cietumā un nākuši pie Tevis? Tad Ķēniņš tiem atbildēs un sacīs: patiesi Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši. (Mt 25:35–40)

Mēs šajā pasaulē esam radīti, lai kaut ko iemācītos un saprastu, saņemtu un dotu. Dievu iepriecina ikviena laba doma un ikviens labs darbs, ko mēs darām savam tuvākajam.

Diakonija ir kalpošana, un mēs vēlamies, lai draudzes nams ir vieta, kur dzīvojam tajos darbos, ko Dievs pats mums ir sagatavojis, un kalpojam tiem, kam tas ir nepieciešams.

I Garīgā aprūpe

Pirmais un nozīmīgākais darbs, ko darām, ir draudzes un arī citu cilvēku garīgā aprūpe, lasot Dieva Vārdu, pārrunājot, lūdzot un kopā piedzīvojot Dieva mīlestību.

Ir ļoti būtiski apmeklēt slimos un vientuļos vecākās paaudzes draudzes locekļus mājās, arī slimnīcā; apmeklēt tos, kuri vairs nevar atnākt uz dievkalpojumu. To veic mācītājs E. Bikše un diakonijas darbinieki. Ilgus gadus to dara Līvija Putāne, Laimdota Kalna, Anda un Ilmārs Baroni, Anna Jaunslaviete, Dzintra Rone.

Ir cilvēki, kuriem ir nepieciešams mierinājums un laipns vārds vai padoms grūtā brīdī. Šādos brīžos sarunām vienmēr ir atvērtas Jolanta Cukure, Ilze Kolma un Līvija Putāne.

Laimdota Kalna: „Apmeklējot mājās mūsu draudzes ļaudis, saņemu no viņiem mīlestību un sirds siltumu. Šie apmeklējumi rada gandarījuma sajūtu par kopā vērtīgi pavadīto laiku – lasot Bībeli, uzklausot viņus un piedzīvojot Dieva tuvumu."

II Praktiskā palīdzība

Mūsu draudzes diakonija sniedz praktisku palīdzību trūcīgām draudzes ģimenēm un arī individuāli ikvienam, kas nonācis grūtībās veselības, darba zaudējuma un citu iemeslu dēļ.

Drēbju kamerā ik otrdienu un ceturtdienu visus laipni sagaida Antonija Indersone, kas palīdz izvēlēties nepieciešamo. Viņai palīdz Ilze Balode.

Antonija: „Jūtu, ka kādam esmu vajadzīga, ka kādam esmu labu darījusi un cilvēks aiziet apmierināts."

Baznīcas svētkos – Ziemassvētkos, Lieldienās un Pļaujas svētkos – tiek sarūpētas dāvanu paciņas draudzes vecākajai paaudzei. Diakonijas darbinieki, kuri labi pazīst saņēmējus, tās sakārto un pārliecinās, vai neviens nav aizmirsts. Dāvanas ar prieku nogādā Laimonis Ludvigs.

Ziemassvētku laikā diakonija organizē dāvanu loteriju. Dāvaniņas skaisti iesaiņo un saskaita Ināra Balode. Par iegūtajiem līdzekļiem tiek dāvināts „Svētdienas Rīta" abonements tiem senioriem, kuri ir ilggadēji draudzes locekļi.

Lielajā labdarības darbā – gan paciņu sarūpēšanā, gan izvadāšanā – iesaistās arvien vairāk draudzes locekļu. Par to prieks un liels PALDIES!

Kalpošanas darbu draudzes namā un draudzes locekļu aprūpi mājās vienmēr ir atbalstījušas mūsu māsu draudzes Lībekā un Brēmenē. Pārtika, drēbes un slimnieku kopšanas līdzekļi ir ļoti noderīgi, lai sniegtu taustāmu palīdzību tiem, kam tā visvairāk nepieciešama. Pāri attālumam vienmēr esam vienoti domās un savstarpējās aizlūgšanās.

Mūsu draudzes seniori jubilejās tiek sveikti gan ar mīļiem apmeklējumiem, gan sveicieniem no draudzes. Mēs priecājamies par skaistajām, ar lielu izdomu veidotajām apsveikuma kartītēm, ko gatavo māksliniece Ilze Balode. Viņas ziņā ir arī afišu un ziņojumu noformēšana. Paldies par gleznām, ko viņa labprāt ļauj izmantot dāvanām!

Ilze Balode: „Esmu priecīga, ka ar darbu, ko daru ar patiku, varu palīdzēt mūsu kopējā lietā. Turklāt man ir ļoti svarīga mūsu diakonijas kopā būšana dažādās nodarbībās un pasākumos."

Turpinājums 6. lpp.

Es redzēju sapnī mazu Jēzu

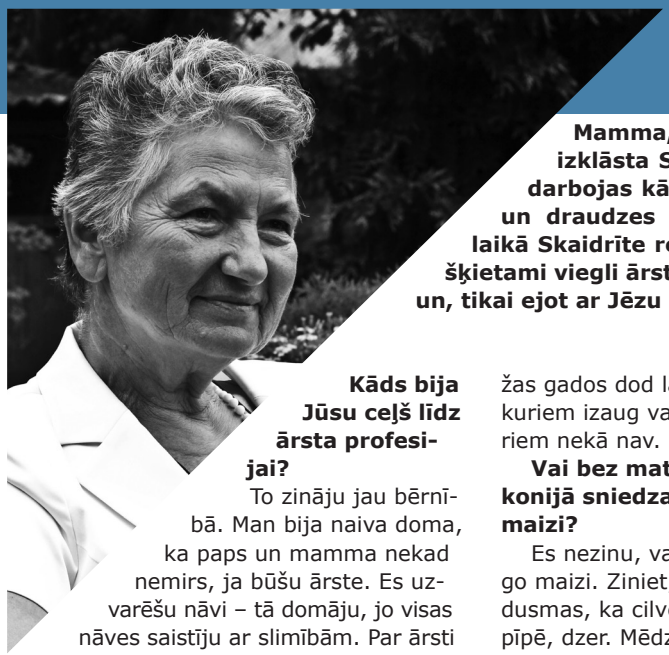

Mamma, draudzes locekle, ārste – šādā secībā savu laicīgās dzīves *CV* izklāsta Skaidrīte Mežecka. Ik nedēļu viņa ir sastopama diakonijā, kur darbojas kā draudzes galvenā ārste; viņa aktīvi apmeklē dievkalpojumus un draudzes pasākumus. Vairākus gadu desmitus ilgajā ārstes karjeras laikā Skaidrīte redzējusi izveseļojamies neglābjami slimus un aizejam mūžībā šķietami viegli ārstējamus pacientus. Pēc viņas domām, Dievs vienmēr ir taisnīgs un, tikai ejot ar Jēzu Kristu, dzīvē iespējami brīnumi.

Ar Skaidrīti sarunājās Edgars Gertners
Foto no personiskā arhīva

Kāds bija Jūsu ceļš līdz ārsta profesijai?

To zināju jau bērnībā. Man bija naiva doma, ka paps un mamma nekad nemirs, ja būšu ārste. Es uzvarēšu nāvi – tā domāju, jo visas nāves saistīju ar slimībām. Par ārsti kļuvu arī tāpēc, ka ļoti patīk darbs ar cilvēkiem; praktisks darbs nav domāts man. Kad strādāju zinātnē un biju stipendijas vadītāja, tas bija papīru un atskaišu darbs, skrējiens pa karjeras pakāpieniem. Ļoti mocījos.

Reizēm ar papīru kaudzi ir vieglāk, jo tā vismaz nerunā muļķības kā cilvēki.

Nav grūti tiem, kam iekšā viss ir sakārtots. Ja cilvēkam ir emocijas, viņš smejas, raud, dusmojas. Ārsta profesijā tas parādās ļoti skaidri, piemēram, atnāk cilvēks uz vizīti nikns kā pūķis, lai mani iznīcinātu. Cilvēkam ir konflikts ar pasauli, un es jau to redzu un saprotu. Ja tiec viņam klāt un cilvēks notic, ka vēlies palīdzēt, tad notiek brīnumi.

Vai cilvēki ir atvērti palīdzīgai rokai no malas?

Uz mūsu draudzes diakoniju nāk ne tikai draudzes locekļi, bet arī bezpajumtnieki, jo zina, ka dodam paēst un zāles. Tad viņi zāles pārdod un nopērk šņabi. Tāda ir realitāte. Pagājušajā ziemā bija atnācis viens pārītis – cilvēki ap gadiem piecdesmit. Ārā mīnus divdesmit grādu, bet vīrietim kājās ar šņorēm piesietas kalošas. Mazākais, ka kājas ir nemazgātas, – tās ir čūlainas. Šausmas! Paēst nāk arī jauni puiši, kam nav darba.

Kad ziema paiet, lielākā daļa guļ zem kokiem, pie miskastēm, viss notiek augstās burās. Tagad nāk ziema, un tad jau redzēsim, kas būs...

Kurš vainīgs, ka cilvēkiem ir tik grūti?

Mans tēvs mēdza teikt – lai neviens nestāsta, ka Latvijā kāds varētu nomirt badā. Vienīgais izņēmums ir slimība un vecuma nespēks. Mūsu zeme pat neražas gados dod labu ražu. Savukārt tie, kuriem izaug vairāk, dalās ar tiem, kuriem nekā nav.

Vai bez materiālās palīdzības diakonijā sniedzat cilvēkiem arī garīgo maizi?

Es nezinu, vai varu kādam iedot garīgo maizi. Ziniet, es jau nepaijāju, man ir dusmas, ka cilvēks bojā sev veselību – pīpē, dzer. Mēdzu kārtīgi norāt tādus jaunus puišus, kuri iznieko savu dzīvi, un tā ir garīgā rupjmaize. Bieži domāju, ka pēc šādas tiešas sarunas cilvēks nekad vairs pie manis nenāks, bet nāk.

Vai šādus cilvēkus ir iespējams izārstēt?

Manuprāt, ir briesmīgi, ja katru nāves gadījumu uztver kā mediķu vainu.

Cilvēku neviens zinātnieks nav izārstējis – katram no mums ir savs mūža garums, un ārsts var tikai uzlabot dzīves kvalitāti. Esmu redzējusi neglābjami slimus cilvēkus, kuri pieceļas no nāves gultas, un tādus, kuri nomirst salīdzinošu nieku dēļ. Tieši tāpēc mūsu garīgā pasaule dzīvē ir vissvarīgākā. Vērojot slimus cilvēkus, esmu pamanījusi, ka daudzos ir miers. Viņi apzinās, ka ir Dieva rokās, un dzīvi vienkārši izdzīvo, pat būdami nedziedināmi slimi vai invalīdi.

Vai kristieši atšķiras no nekristiešiem?

Ja runājam ļoti vispārīgi, tad – jā.

Kādas ir šīs atšķirības?

Kristieši ir laimīgāki nelaimēs. Pirms dažiem gadiem nomira mans vīrs. Pēdējā laikā viņam bija vairāki insulti un infarkti, taču tie bija apbrīnojami laimīgi gadi. Es mūždien saku cilvēkiem – ja saskaraties ar nāvi, šķiršanos vai citām bēdām, tad vispirms apskatieties, ko tajā situācijā varat mainīt. Ja neko nevarat ietekmēt, tad ir jāsaprot, ka tā vajag, un jādzīvo tālāk. Esmu sēdējusi pie slimnieka gultas, zinot, ka tās ir viņa pēdējās dienas. Kāds vecs vīrs slimoja ar aknu cirozi, viņam asiņoja barības vada vēnas. Tās nevarēja sašūt, un viņš dzīvoja, pateicoties pārlietajām asinīm. Tas turpinājās vairākas dienas – es sēdēju pie viņa reanimācijā, viņš bija ieķēries manā ķitelī un teica: „Dakter, ja aiziesiet, es nomiršu." Bet cik tad ilgi es tur varu nosēdēt – dienu, divas, trīs, tad jau ļimsti. Atbrauca vīrs pakaļ un aizveda mani mājās, bet nākamajā rītā pacients bija aizgājis mūžībā. Tur neko nevar darīt, tāds ir Dieva plāns pie cilvēka. Tajās smagajās reizēs cilvēkiem bieži vien gribas, lai viņus kāds uzklausa. Viņi vēlas saņemt apstiprinājumu vai noraidījumu paši savām domām, un ir svarīgi šādās situācijās cilvēku ar savu atbildi nenosist. Man ir jāpalīdz vai vismaz jāuzklausa, bet, ja nezini, ko un kā atbildēt, ir vienkārši jānogaida.

No jūsu vērojumiem – kādus ceļus cilvēki visbiežāk izvēlas, meklējot dzīvē mierinājumu?

Kad cilvēkam neiet, bieži ir grūti atvērties pašiem tuvākajiem, un tad var parunāt vienīgi ar ārstu, skolotāju vai mācītāju. Cilvēki biežāk nevis izvēlas konkrētu ceļu, ko iet, bet bēg no savas dzīves. Esmu iepazinusi pacientus, kuri cenšas bēgt slimībā. Nonākuši slimnīcā, kur viņi ir uzmanības centrā, cilvēki atkal atlabst, bet, izejot ārā, viņiem kļūst sliktāk. Ir čīkstošie, kuri vēlas, lai viņus nemitīgi uzklausa un pažēlo. Cits bēg darbā, jo darbā šis cilvēks ir kaut kas, bet mājās ir nulle. Daudzi bēg savā lepnībā – lielās, ka ir pabeiguši trīs augstskolas. „Jo vairāk augstskolu, jo aizdomīgāks cilvēks," es pie sevis parasti domāju. Tā mēs, cilvēki, bēgam no dzīves, jo Dzīvais Dievs ir ļoti grūts. Par piemēru ņemsim Kalna spredīķi: ja godīgi, esmu grēkojusi visos baušļos – arī slepkavojusi ar mēli. Pēc manām domām, nav lielu vai mazu grēku, grēks ir grēks. Šīs atklāsmes nāca pie manis tad, kad biju vīlusies savā varēšanā.

Vai jums kā ārstei ir viegli turēties pie patiesības, ka Dievs, nevis cilvēks lemj par cilvēka dzīvību un veselību?

Ārsts ir Dieva pilnvarotais pie dzīvības. Jo biju jaunāka, jo mazāk jutu Dieva klātbūtni savā darbā. Pirmās prakses laikā, kad ļoti labi veicās un biju labi ieredzēta, man sāka parādīties mazi spār-

niņi. Tomēr Dievs skaidri prot pateikt, ka Viņš ir visa noteicējs. Manam pirmajam pacientam, kurš nomira, bija aknu ciroze – protams, ka no tās cilvēki agri vai vēlu mirst. Tomēr man bija liels jautājums, kāpēc viņam vispār bija jānomirst? Tā katram ārstam apkārt ir kapsēta. Kad ļaujies Dieva vadībai, tad gan notiek brīnumi.

Piemēram?

Tādu bijis daudz, bet pastāstīšu par vienu. Tas notika 1967. gadā – tikko biju sākusi strādāt Jelgavā un devos savā pirmajā mājas vizītē pie trīsdesmit gadus veca nedziedināmi slima vīrieša, kurš dzīvoja savus pēdējos dzīves mēnešus. Turklāt viņam bija sieva un piecgadīgs bērniņš. Varat iedomāties manu sajūtu? Esmu nulle! Un viņi to arī saprot, jo iepriekš bijuši pie nopietniem ārstiem, bet te atnāk kaut kāds jauns skuķis... Tomēr darbs ir darbs un daru to ar nopietnību – izmeklēju viņu un velkos atpakaļ uz slimnīcu. Ap sirdi ir ļoti sērīgi, eju gar Annas baznīcu un tur ieraugu mācītāju. Tā situācija ļoti uzrunāja, domāju – ja es būtu mācītājs, tad gan ietu un stāstītu slimniekam par Dievu un cerību... Šo situāciju aizmirsu un atcerējos tikai pēc diviem gadiem. Izrādījās, ka nedziedināmi slimais vīrietis, kuram bija kuņģa vēzis, ir izveseļojies. Tas bija Dieva darbs caur slimību uz cilvēkiem.

Kas jums atklāja kristietību?

Mani senči kā mācītāji ienāca Latvijā pirms kādām piecām paaudzēm. Visu bērnību dzirdēju lamas par *fričiem* un *fašistiem*, bet neņēmu tās galvā. Es biju no ticīgas ģimenes, krievu laikā komjaunatnē nestājos, spēlēju baznīcā vijoli. Nekad jau nevarēja zināt, kurš par tevi ziņo, tāpēc strikti nošķīrām, ko runājam mājās un ko sabiedrībā. Kad gribējās kādreiz pazirgoties, tad uzlikām spilvenu uz telefona un smējāmies. Atceros, ka Jaunajai Ģertrūdes baznīcai, kurā spēlēju vijoli, par *stukaču* bija piesūtīts viens milicis, kuram tur korī dziedāja arī mamma un brāļi. Kad tuvojās kontroles, viņš vienmēr pabrīdināja un paglāba mūs. Augstskolas laikā vienu kursabiedreni izmeta, jo viņa bija baptiste – viņa izkrita partijas vēstures eksāmenā. 5. vidusskolā, izrādījās, angļu valodas skolotāja bija adventiste, kas daudzreiz padsmitniekus paglāba no nepatikšanām, jo tajā vecumā ne visi saprata, ko var un ko nevar runāt. Citi savā ticībā bija drosmīgāki par mani, šodien par to kaunos.

Kā satikāt Jēzu Kristu?

Bērnībā skaitīju Tēvreizi, man bija bail no Dieva. Vecākais brālis teica, ka Dievs visu redz, un es slēpos no Viņa zem galda. Bet pa īstam Jēzu var satikt tikai tad, ja notiek traģēdija. Manī tolaik bija liels tukšums, ko zinātne nespēja piepildīt, bija milzu materiālās grūtības, kad piedzima bērni. Vīrs Antons bija krietni vecāks par mani, viņa pensija bija nieka 36 lati, un mana zinātnieka alga arī nebija diži liela. Vīlusies savā karjerā, aizgāju prom no tā visa, aizgāju no vides, kurā biju ieaugusi. Divus gadus dzīvoju no pārtikas pakām, vīrs slimoja, darbu bija pāri galvai. Tajā brīdī sapratu, ka sajūta, ka kaut kur ir Dievs, man nepalīdz. Tad kliedzu uz Dievu, kliedzu uz Jēzu, viņu aicinot. Mana pieaugšana ticībā bija lēna, taču pārliecība par Jēzu Kristu radās acumirklī. Patiesi Jēzu var satvert tikai tad, kad jūti ciešanas.

Ko jūs pārcietāt?

Pirms piedzima Oskars un Diāna, man bija cita ģimene. Vīrs strādāja par ārstu Ļeņingradā, man bija gādīgs vīratēvs un vīramāte, un šādā ļoti labi situētā pasaulē nodzīvoju sešpadsmit gadus. Man nebija iemesla aiziet, bet sapratu, ka tā dzīvot vairs nevaru. Kad aizgāju no savas pirmās laulības un apprecējos ar Antonu, biju uz robežas, kad gribēju visu to smagumu nolikt uz visiem laikiem. Tad tiešām saucu uz Jēzu. Kad satiku Antonu, viņš jau bija sirms. Toreiz viņš bija brīvs, taču es nesapratu, ka pēc Bībeles es nedrīkstu ar viņu precēties, jo arī Antons bija šķīries. Nezinu, kas būtu noticis, ja izdarītu citu izvēli, taču laimīgā laulībā nodzīvojām divdesmit septiņus gadus.

Vai uzskatāt, ka Jēzus atbildēja uz jūsu palīgā saucienu?

Kad vēl dzīvoju pirmajā ģimenē, es Viņu redzēju sapnī. Redzēju mazu, mazu Jēzu, skatījos uz Viņu, un neko citu man vairs nevajadzēja. Toreiz šo sapni tulkoju sev par labu, taču dzīvē viss tik un tā juka un bruka. Tagad, atceroties notikušo, saprotu, ka esmu no tiem neticīgajiem Tomiem, jo biju pilnīgi savā zinātnē un paļāvos tikai uz savu varēšanu. Tad Dievs man pateica tik konkrēti, ka nevarēju vairs Viņam neticēt. Pašlaik sapni man patīk tulkot kā brīdi, kad Jēzus manī piedzima.

Pēc kādiem principiem jūs audzinājāt savus bērnus?

Savos četrdesmit divos gados biju ļoti nobijusies no domas, kā izaudzināt bērnus par kristīgiem un normāliem cilvēkiem, jo biju jau redzējusi pasauli: dzeršanu, smēķēšanu, liekulību. Tad izdomāju, ka audzināšu bērnus tāpat, kā vecāki audzināja mani. Jau no bērna kājas sāku Diānu un Oskaru vest uz Svētdienas skolu, tāpēc viņi ir izauguši Jēzus draudzē. Tagad man ir liela pārliecība, ka Jēzus visu noliek savās vietās, jo bērni jau lieli. Tomēr katram pašam ir jādod iespēja pārliecināties, ka laicīgā pasaule ir nulle. Ja nebūsi pieskāries ugunij, nesapratīsi, ka tā dedzina. Dievs mums ļauj pieskarties ugunij.

Kā attiekties pret šo pasauli, kuru salīdzināt ar nulli?

Kad sapratu, ka pasaule ir ļauna, atskārtu, ka nevajag to ienīst. Jaunā Derība mums daudz stāsta par labo un ļauno, taču tikai ar laiku sapratu, ka visi Vecajā Derībā aprakstītie ļaunie tēli ir arī manī. Tie lavās klāt jebkuram cilvēkam. Kad saproti, ka tevī pašā ir daudz sliktā, pasaules problēmas sāc risināt mierā un mīlestībā.

Turpinājums no 3. lpp.

Svētdienās pēc dievkalpojuma Ināra Meldere ikvienu draudzes locekli aicina pie kafijas galda. Interesantu tematikas loku kopīgajām sarunām veido Uldis Alpe. Te var piedzīvot savstarpēju tuvināšanos, ticības stiprināšanu un kopīgas lūgšanas. Ir arī iespēja kalpot, palīdzot sakopt telpu un galdu pirms un pēc draudzīgā pasākuma, kā to dara Vineta Strautmane, Ināra Spriņģe un citi.

Ināra Meldere: „Man patīk pēc dievkalpojuma nesteidzoties satikt cilvēkus un parunāties par dažādiem mums aktuāliem jautājumiem, skatot tos Dieva Vārda gaismā. Tāpēc laiks pie kafijas galda ir ne tikai mielošanās, bet arī svētīga kopā būšana."

Divas reizes gadā Ilzes Balodes veidotā afiša aicina visus piedalīties draudzes ekskursijā. No ekskursijas vienmēr esam atgriezušies bagātināti, jo esam skatījuši ko jaunu, cits citu labāk iepazinuši un ciemojušies kādā Latvijas draudzē. Tā esam ieguvuši daudzus mīļus kristīgus draugus uz ilgu laiku, piemēram, no Blīdenes un Lubānas draudzēm, kuras nu jau dēvējam par mūsu draudzēm Latvijā.

Esam priecīgi par sadarbību ar jauniešu grupu „Palīdzības projekts", kas praktiski palīdz tur, kur vajadzīgas stipras vīriešu rokas. Šo kalpošanu vada Rolands Kalniņš.

III Sadraudzība

Zinām, ka draudze ir aicināta veidot un attīstīt radošu un atvērtu kopību, kurā cilvēki cits citu pieņem un stiprina kristīgās vērtības ikdienā, tāpēc cenšamies to organizēt arī diakonijas nozarē.

Sadraudzība ir ļoti nozīmīga diakonijas darba daļa. Tiekamies izglītojošos semināros diakonijas darbiniekiem un Bībeles stundās visiem interesentiem – īpaši senioriem –, kurās Uldis Alpe izskaidro studēto Bībeles pantu dziļo jēgu un dod ierosmi pārdomām.

Ik rudeni septembra sākumā diakonijas darbinieki dodas uz rekolekcijām, kas katrreiz notiek citā Latvijas vietā. Šajās nedēļas nogalēs piedzīvojam īpašu sadraudzību un apmeklējam garīgi bagātinošas lekcijas un nodarbības. Šogad mūs laipni uzņēma Kārlis un Vineta Irbes Mazirbē. Tikšanās reizē domājām par septiņiem dzīves principiem, kas jāzina katram kristietim.

IV Veselība un aprūpe

Jaunajā Derībā ir uzsvērts, ka rūpes par slimajiem ir daļa no Baznīcas uzdevuma. Mūsu kalpošanas pieredze liecina, ka cilvēku aprūpe ietver ne tikai medicīnisku konsultāciju, bet arī materiālo palīdzību, sadraudzību un garīgu atbalstu atveseļošanās procesā.

Ambulances darbu organizē un vada Ilze Kolma. Viņas rūpju lokā ir draudzes sociālajā dzīvoklī mītošo senioru veselības aprūpe, vientuļo draudzes locekļu mājaprūpe, kā arī palīdzības organizēšana, lai viņi varētu nokļūt uz ārstu konsultāciju.

Ikviens, kam tas ir nepieciešams, ambulancē var saņemt ārstu Skaidrītes Mežeckas un Maigas Zariņas palīdzību. Atsaucīgi te sagaidīs medicīnas māsa Fanija Svilpe.

No mūsu draudzēm saņemtos apkopšanas līdzekļus un pārsienamos materiālus ambulances darbinieki ar prieku izdala arī citu draudžu mediķiem, kuri kalpo savas draudzes diakonijā.

Ilze Kolma: „Ar pateicību Dievam un mūsu labvēļiem Lībekā un Brēmenē varam šīs noderīgās lietas izmantot savā kalpošanā un dalīt arī citu draudžu mediķiem."

V Draudzes senioru dzīvoklis

Godā atraitnes – tās, kas ir īstas atraitnes. (1Tim 5:3)

Te mājvietu radušas mūsu draudzes sirmgalves, kam gadu nasta vairs neļauj pietiekami labi par sevi parūpēties. Viņām nepieciešamo garīgo un fizisko aprūpi cenšas sagādāt diakonijas vadītāja Jolanta Cukure un citas darbinieces: par tīrību un kārtību telpās rūpējas Iveta Kušķe, nakts auklītes pienākumus pilda Inta Zerafima un Gunta Paidere, garšīgu un pilnvērtīgu uzturu nodrošina pavārītes Maija Baltača un Ligita Štrausa. Kad nepieciešams, ar lielu atsaucību viņām palīdz un reizēm arī viņas aizvieto Irēna Vilberga.

Irēna Vilberga: „Šajā vasarā, kalpojot draudzes namā, es guvu skaistu pieredzi. Man bija iespēja uzklausīt vairākus ļoti atšķirīgus dzīvesstāstus – gan priecīgus, gan sāpīgus. Bieži risinājumu mēs radām dziesmā. Pantu pa pantam centāmies atcerēties, lai dziesmu nodziedātu līdz galam. Tas deva mums gandarījumu."

Šogad draudzes senioru dzīvokļa iemītnieces

aizrautīgās un interesantās nodarbībās iesaista Edīte Šaripo (par viņu varat lasīt „Jēzus Draudzes Dzīves" septembra izdevumā).

Aizvien padomu varam lūgt tām diakonijas darba veicējām, kas tagad vairs aktīvi nedarbojas, – Dzintrai Kaugarei, Birutai Janovskai, Maigai Krivošapkinai, Tabitai Ligerei un Inārai Jirgenai.

Īpaši pateicamies Līvijai Putānei par veikumu daudzu gadu garumā! Mēs visi esam piedzīvojuši prieka mirdzumu Līvijas acīs ikreiz, kad kaut kas ir labi izdevies. Priecājamies, ka aizvien drīkstam kopā kalpot Mūsu Kungam un līdzcilvēkiem.

Diakonijas ikdienā ir arī tādi cilvēki, kas palīdz atsevišķos gadījumos, kad jāpieliek sava roka kopīgā darbā. Vienmēr atsaucīgi ir Silvija Vētra, Valija Kukaja, Agita Fišmane, Roberts Pudže, Jānis Ezeriņš, Andrejs Miķelsons un baznīcas vīri – Raimonds un Didzis.

Jānis Ezeriņš: „Vēlos palīdzēt cilvēkiem un viņus atbalstīt, jo nezinu, kā pats sagaidīšu vecumdienas, un domāju, kā es justos viņu vietā."

Nobeigumā

Ikvienam draudzes loceklim ir iespēja atrast savu kalpošanas vietu, Dieva domātu un vēlētu. Lūdziet, klauvējiet un ieklausieties, tad paklausiet Viņa aicinājumam. Un varbūt tā ir kāda no diakonijas darba jomām, kur jūsu talants, prasme un pieredze ir liekami lietā. Piedzīvot patiesu Dieva pieskārienu, atrasties Viņa tuvumā un būt kādam cilvēkam par svētību ir liela laime. Ar prieku gaidīsim ikvienu, kas ar savu veikumu un talantiem piepulcēsies jebkurā diakonijas jomā, būsim gandarīti par katru garīgo vai materiālo palīdzību.

Aktuālākās jomas, kur diakonija šobrīd gaida palīdzību, ir kalpošana ar transportu, lai atvestu seniorus no mājām uz dievkalpojumu; mājaprūpe (sarunas un, ja nepieciešams, arī palīdzīga roka); mediķi (praktizējoši un studējoši).

Ir labi izjust gandarījumu par to, ka esam izdarījuši labu darbu, negaidot atlīdzību. Tā ir īsta Dieva mīlestības pasludināšana savam tuvākajam, jo īpaši tad, kad tas nemaz nešķiet mūsu tuvākais.

Ikviens lai dara, kā tas savā sirdī apņēmies, ne smagu sirdi vai piespiests; jo priecīgu devēju Dievs mīl. .. Bet, kas dod sēklu sējējam un maizi ēdējam, tas arī dos un vairos jūsu sēju un liks pieaugt jūsu taisnības augļiem; tad jūs būsit bagāti visās lietās katram labam darbam, un tā mēs panāksim, ka Dievam tiks dota pateicība. (2Kor 9:7, 10–11)

Informāciju apkopojušas Jolanta Cukure, Ilze Kolma un Līga Liepiņa
Foto no diakonijas arhīva

DVĪŅI

Reiz tika ieņemti dvīņu puikas. Nedēļas nomainīja cita citu, un dvīņi attīstījās. Jo vairāk pieauga viņu apziņa, jo vairāk viņi smējās no prieka: „Tas ir tik jauki, ka mēs esam ieņemti! Tas ir tik jauki būt dzīviem!"

Kopā dvīņi izpētīja savu pasauli. Kad viņi ieraudzīja mammas nabassaiti, kas deva viņiem dzīvību, viņi dziedāja no prieka! „Cik liela ir mammas mīlestība, ka viņa dalās savā dzīvībā ar mums!"

Nedēļas pārvērtās mēnešos. Dvīņi pamanīja, cik ļoti abi ir izmainījušies. „Ko tas nozīmē?" viens jautāja.

„Tas nozīmē, ka šī pasaule tuvojas galam," teica otrs.

„Bet es negribu prom," sacīja pirmais. „Es gribu te palikt vienmēr."

„Mums nav izvēles," otrais atbildēja. „Bet varbūt pēc piedzimšanas ir dzīvība? Dzīvībai pēc piedzimšanas ir jābūt," otrais turpināja. „Kā gan citādi mēs šeit nokļuvām? Kā mēs visu laiku paliekam dzīvi?"

„Kāda varētu izskatīties dzīve tur?" prasīja pirmais. „Es nezinu, kāda tieši," dvīņubrālis atbildēja, bet man liekas, ka tur ir vairāk gaismas. Es vienreiz to redzēju sapnī! Es tiešām nezinu, kā tas viss būs, bet iespējams, ka varēsim iet kājām. Un zini ko? Tas izklausās pēc brīnuma, bet varbūt pat mēs ēdīsim ar muti!"

„Nieki! Tas nav iespējams. Mūsu dzīvība ir nabassaite, un tā ir tik īsa. Bet iztēloties, ka iesim kājām, ir ļoti grūti. Nē, mēs nevarēsim iet kājām! Un, starp citu, mēs zinām, ka citi pirms mums te ir bijuši, bet neviens no viņiem nav atgriezies, lai pastāstītu, vai ir dzīve pēc piedzimšanas. Nē, šīs ir beigas. Viss beigsies ar dzemdībām. Mūsu dzīve ir tikai ciešanas tumsā!" pirmais turpināja.

„Bet man gan liekas, ka kādreiz varēsim ieraudzīt mammu un ka mēs ar tevi šeit esam tikai uz īsu laiku, lai pamazītiņām sagatavotos dzīvei pēc dzemdībām!" nerimās otrais.

Neticīgais brālis tikai nogrozīja galvu: „Ticēt mammai ir kaut kas pāri mūsu saprātam. Varbūt viņa dzīvo tikai mūsu prātos? Varbūt mēs viņu izdomājam, jo šī doma liek mums justies labi? Es viņu neredzu, tas nozīmē, ka viņas nav. Nu, ja esi tik gudrs, - kur viņa ir?"

„Kā lai tev atbild, brālīt? Es ar sirdi jūtu viņas rūpes par mums. Un naktī, kad trokšņi apkārt norimst, viņa glauda mūsu pasauli un klusiņām dzied. Viss ir pārpilns ar viņu, un ir tāds prieks, it kā viņā mēs rosītos un dzīvotu. Lai gan droši par dzīvi pēc dzemdībām es nezinu, ticu, ka drīz to uzzināsim," skaidroja otrais.

Un tā pēdējās dienas vēderā bija lielu jautājumu un baiļu pilnas. Beidzot pienāca dzimšanas mirklis.

Kad dvīņi pameta savu pasauli, viņi atvēra acis un no prieka iekliedzās – tas, ko viņi ieraudzīja, bija daudz vairāk, nekā viņi būtu varējuši izsapņot.

Sagatavojusi Līga Amata

2013. GADA AUGUSTA IEŅĒMUMU UN IZDEVUMU PĀRSKATS

Ieņēmumi, Ls:

Ziedojumi	**3379**
Kolektes	**1704**
Mērķziedojumi *(Alfa kursam, jauniešu darbam, remontam u.c.)*	**698**
Dzīvokļu izīrēšana un iznomātā zeme	**224**
Ziedojumi par kristībām, laulībām	**155**
Ikgadējie ziedojumi jeb draudzes locekļu nodevas	**105**
Kopā	**6265**

Izdevumi, Ls:

Nometnes izdevumi *(ēdināšana, telpu noma)* - segti no dalības maksas	**6198**
Algas *(9 darbinieki)*	**1807**
Nodokļi	**1054**
Maksājums LELB *(1/10 daļa no ienākumiem)*	**425**
Palīdzības pabalsti *(3 cilvēkiem)*	**110**
Svētdienas skolas izdevumi *(no mērķziedojumiem)*	**64**
Kopēšana, pasta izdevumi	**52**
Remonta materiāli	**50**
Elektrība	**39**
Maināmie paklāji	**39**
Saimniecības preces, ziedi, reliģiskie izdevumi	**32**
Ziedojums "Jaunatnei ar misiju"	**30**
AKKA par dziesmu atskaņošanu Muzeju nakts koncertā *(autoratlīdzība)*	**30**
Atkritumu izvešana	**28**
Sakaru pakalpojumi	**23**
Bankas pakalpojumi	**9**
"Rīgas ūdens"	**8**
Apsardzes firmas pakalpojumi	**7**
"Venden" ūdens	**6**
Kopā	**10011**

Seko savai draudzei:
www.jezusdraudze.lv, draugiem.lv
twitter.com:@jezusdraudze
facebook.com

SIRSNĪGI SVEICAM!

Māra Ozoliņa	**87**	(30.10.)
Mārtiņš Kļaviņš	**80**	(14.10.)
Līvija Rupeks-Rupeika	**75**	(02.10.)
Dzidra Bindere	**75**	(25.10.)
Aija Bārda	**70**	(10.10.)
Vaira Štrause	**70**	(15.10.)
Jeļena Aņikina	**60**	(07.10.)
Ināra Sazonova	**45**	(13.10.)

KRISTĪTI

Emīlija Elīna Kalniņa
Ernests Kalniņš
Odrija Jurķele
Orests Jurķelis

DRAUDZEI PIEVIENOJUŠIES

Gita Bumbure

LAULĀTI

Harijs Ausmanis un Laura Rone
Mārtiņš Knipšis un Inese Salmiņa

MŪŽĪBĀ

Tija Krūmiņa
(26.11.1923.-15.08.2013.)

Dievkalpojumi
svētdienās plkst. 10.00
ceturtdienās plkst. 18.00

Lūgšanu stunda
svētdienās plkst. 9.15

Mācītāja Erberta Bikšes pieņemšanas laiks
trešdienās no plkst. 10.00 līdz 13.00
ceturtdienās no plkst. 16.00 līdz 17.30
no plkst. 19.30 līdz 21.00

Draudzes kanceleja atvērta
otrdienās no plkst. 14.00 līdz 20.00
trešdienās no plkst. 9.30 līdz 15.00
ceturtdienās no plkst. 14.00 līdz 18.00
piektdienās no plkst. 9.30 līdz 14.00
svētdienās – pirms un pēc dievkalpojuma
tālr. 67224123

Bibliotēka atvērta
svētdienās pēc dievkalpojuma

Svētdienas skola bērniem un nodarbības pieaugušajiem
otrdienās plkst. 18.30
bērnu korītis plkst. 17.30

Jauniešu vakari piektdienās plkst. 19.00

Kora mēģinājumi
pirmdienās plkst. 19.30
ceturtdienās plkst. 19.30

Māmiņu grupu nodarbības
1. grupa mēneša trešajā sestdienā,
tālr. 29551294 (Edīte), 67377118 (Ilze)
2. grupa ik pēc 3 nedēļām plkst. 9.30
tālr. 29877268, 67934721 (Anda)

Draudzes namā Dzirnavu ielā 118
Ārstu konsultācijas (tālr. 67210185)
pirmdienās no plkst. 10.00 līdz 13.00
otrdienās no plkst. 10.00 līdz 13.00
ceturtdienās no plkst. 14.00 līdz 17.00
Acu ārsts pieņem pēc pieraksta.
Pierakstīties pa tālr. 67210185, 29372676

Diakonija (tālr. 67220084)
otrdienās, trešdienās, ceturtdienās,
piektdienās no plkst. 10.00 līdz 16.00

Drēbju kamera
otrdienās, ceturtdienās no plkst. 10.00 līdz 14.00
ceturtdienās – informācija par iespēju saņemt pārtikas produktus
Veco ļaužu aprūpe (tālr. 67220084)

Katru piektdienu pansionātā ir svētbrīdis, katra mēneša ceturtajā piektdienā – dievkalpojums.

Bērnu kristīgi izglītojošais centrs "JĒRIŅŠ" (tālr. 67222698)

Redaktore: Līga Amata **Korektores:** Maija Frīdberga un Inguna Puķīte
Izdevuma sagatavošanā piedalījās: Erberts Bikše, Jurģis Klotiņš, Kārlis Liepkauls, Jolanta Cukure, Ilze Kolma, Līga Liepiņa, Lelde Kupce, Edgars Gertners
Dizains, maketēšana: Evija Godiņa

Konts ziedojumiem:
DNB konts: LV 94 RIKO 000 2013007985
Reģ. Nr. 90000084191
Baznīcas adrese:
Elijas iela 18, Rīga LV-1050
Tālr. 67224123
e-pasts: info@jezusdraudze.lv

© *Jēzus Draudzes Dzīve* ir LELB Jēzus draudzes izdevums
Tirāža 800 eks. Izdevums iespiests SIA "Dardedze holografija"